

ספר
לשונן
חכמים
בְּדַד
השלם
חלק ראשון
עם תוספות
מכתב יד

להגאון האדריך נסתר וכנגלה
רבנו יוסף חיים זצ"ל

לִשׁוֹן

יב

תְּכָנָן הַעֲנִינִים

חֶכְמִים

12

סימן סב	בקשה קדם הטבילה באשמרת שבועות
סימן סג	לפוד קדם הקדוש ביום השבועות
סימן סד	פייטים לחג השבועות
סימן סה	חודשים לחג השבועות, על פי הסוד
סימן סו	תקון לרואה קרי ביום הקפורים
סימן סז	תקון לעזון נדה
סימן סח	תקון לעזון משבב זכור
סימן סט	תקון להבא על אשת איש
סימן ע	תקון למי שחתא בהוצאה זרע לבטלה
סימןUA	תקון לשבעת שקר
סימן עב	תקון למי שкус ושבר כלים בחמתו
סימן עג	תקון למי שבא על הגואה
סימן עד	תקון למי שהבית במקום ערוה של אשה
סימן עה	תקון למי שחבק ונשך אשה האסורה עליז
סימן עו	בקשה אחר תkon חצות
סימן עז	בקשה קדם ספירת העمر ולאחריה
סימן עח	תקון ובקשה ליום כ"ה באלו
סימן עט	אמירת פסוקים ביום שאין אומרם בהם תקון רחל

873

82×18
+ 333

233×18

325×18

24×18

216×18
+ 333

פֶּרְשִׁיוֹת. וַאֲחֶר־כֵּךְ יַלְמֵד ח"י מִזְמוֹרִים בְּתַהֲלִים, שָׁהֵם; "אֲשֶׁרִי תִּמְיַמי דָּרְךָ" עַד הַסּוֹף הוּא מִזְמוֹר אֶחָד, וְט'וֹ – מִזְמוֹרִים שֶׁל שִׁיר הַמְּעֻלוֹת, וּמִזְמוֹר קָמ"ה, וּמִזְמוֹר ק'ז – הַרִּי ח"י מִזְמוֹרִים. וַאֲחֶר־כֵּךְ יֹאמֶר ח"י פְּסוּקִים שֶׁל "יְהִי כָּבֹוד", וּמְשָׁנָה פְּרָק א' דָּאָבוֹת, שִׁיאַש בּוֹ ח"י הַלְּכוֹת.

1809

סימן סז

תקון לעזון נדה

1476

+ 333

+ 54

ט'ג. ג' ג' ג' ג'

תקון לעזון נדה למי שאין בו כח להתענות, כי יש נכסלים בעוננות הרבנים בעזון זה בר מןן קרוב למזיד, שבאים על נשותיהם בליל הוסת שלה⁽¹²⁷⁾, וישראל קדושים הם, חפצים לעשות תקון. אך רבא דעתם כשל כחם להתענות

126. עיין להלן בח"ב (סימן לט) תיקון לאשה שכבה עם בעלہ במזיד בנדתה. ובדין הבועל בשוג בדם בתולין – כתוב רבנו ברב פעילים (ח"ב חי"ד סימן יב): אם היא גROLLA דיש בה חשש שמא מעורב דם נדה בדם בתולין, יעשה מספר התענות האמור בדם נדה, ואם אינו יכול, יתענה ג' ימים, והשאר יפדה אותם בכיסף. ואם היא קטנה שברור לא הגיע וסתה, יתענה שני וחמשי ושני, ויתן שתים ושמונים פרוטות לצדקה, או יותר אם יכול, וידליק ז' נרות בבית הכנסת לפני ארון הקודש, כנגד ז' ספריות חג"ת נה"ס, ובודאי שצרכיך לטבול שבע טבילות. עכ"ל. ובדין הבא על אשתו שלא בשעת וסתה, ומזהה דם אחר תשמש – כתוב רבנו בשורית תורה לשמה (סוף סימן תקיד) שאין צריכין כפירה לא הוא ולא היא. וגם אין נכון להחמיר לעשות כפירה. ובדין בן י"ח שנים שנשא אשה גROLLA, והיה משמש עמה בנדתה, אם צריך תיקון, כיון שעדרין לא הגיע לכלל עונשים – כתוב רבנו בשורית רב פעילים (ח"ג חלק אורח חיים סימן לו), שגם כן צריך תיקון, וצריך לתקן הנדפס כאן ב"לשון חכמים". והעיר שלא יועיל לו לתקן האיסור להיות נייר לילה אחד ולעסוק בו בתורה, ע"ש. ועיין עוד בשורית תורה לשמה (סימן שפה) בעניין זה שעד עשרים אין מענישים בשםים.

127. עיין בשורית רב פעילים (ח"ג חלק יורה דעתה סימן יד) מה שכותב בעניין זה באור.

חכמים

תכה

תענויות הארכיכים לעון זה, וגם אי אפשר להתגלגל בשלה, ורוצים לפדות ימי התענויות וגם גלגול השlag על-ידי קריית התורה והפרשת האזכרה, כפי הראוי ומתכון לדבר זה. ויש אותה נפשם לעשות תkon לעון זה וכיוצא בו, אף על פי שירודעים שלא חטא בgalgol זה עתה, אלא חוששים שמא חטא בgalgolים שעברו.

והנה ידוע מפי רבנו האר"יichi זיע"א (שער רוח הקודש תיקון ח"י), שצורך להתענות בעבר תkon פגש עון הנדה, שצורך להתענות שניים ושמונים يوم, יعن כי החטא הזה פוגם בשם יה"ה היוצא מן הראש תבות; "יהו"ה הושיעה הפלך". והענין הוא, כי כל-אות [ה'] משתיהם ניש בה שני ציריים או ד"ו או ד"י, נמצאת כל-אות משתיהם] בשני הזכירם הנזכרים הם בגימטריא כ"ד, ושתי פעים כ"ד הם מ"ח, ועם אותן יוז"ד — הרי נ"ח, ועם הכויל — הרי הם בגימטריא נדה. הרי ידעת איך עון נדה תלוי בשם הנזcker. ואמנם, מה-צורך להתענות פ"ב يوم, הוא לפि שכלי-אות ה' משתיהם יש בה שלשה מלויים, ואלו הם: ה"י ה"א ה"ה, והם בגימטריא ל"א. ואמנם, השתי ההי"ן הם ס"ב, ועם יוז"ד במלואה — הרי פ"ב. ומהתענה פ"ב يوم הנזכרים, צורך לבון בכוונה זו. גם יכוון, כי בעון נדה גרים שאות ה"א היתה נעה ונדה, כי זה הוא פרוש נדה — נד ה', ועתה בתשובה תחזור למקומה ותתישב. ובכל-יום מימי תענויותיו הנזכרים יכון בשם הנזcker בכוונה הנזכרות. גם יתגלגל בשלה שבע פעים, יعن כי החريب והוביש שבעה נחלי הפלכות, ובתשובה יחרזו להיות נמשכים בתחילת,

וכנופר כל-זה בדברי רבנו האר"י ז"ל בשער "רוח הקדש"
[שם], עין שם.

ועל כן, אם האדם חלש וaino יכול להתחנות, ובפרט
שתעניות אלו צרכות להיות רצופים, אז יפדה
הטעניות, וגם את השלג שאינו יכול להתגלגל כל-גוף שבע
פעמים פנים ואחר — יעשה פדיון בזה הסדר, בעזרת השם
וישועתו.

זה הוא סדר פדיון השלג;

יקבל עליו טענית יום אחד, וביום הטענית יטבל תחל
שבע טבילות [במים קרים]. וקדם הטבילה יאמר כך:
הַרְיֵנִי מִזְכָּן וּמִזְמָן לְקַיִם בְּעֹזֶרֶת הַשֵּׁם יְתִבְרֹךְ
מִצּוֹת עֲשָׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, כְּפָתּוֹב בַּתּוֹרָה;
וּשְׁבַת עַד-יְהוָה אֱהֹדָה אֱלֹהִיךְ, וּשְׁמַעַת בְּקָלוֹן;
וַהֲרִינִי מִתְחַרְתֵּל עַל כָּל-מַה-שְׁחַטָּאתִי עֲוֵיתִי
וּפְשֻׁעָתִי, בֵּין בְּגָלְגֹול זה בֵּין בְּגָלְגֹולים אַחֲרִים,
חֲרַטָה גְּמוֹדָה וּשְׁלִמָה. וּמִקְבֵל עַלְיָ שְׁלָא לְחֹזֶר
וּלְחַטָא עַוד, וְהַשֵּׁם יְתִבְרֹךְ בְּרָחָמיוֹ יְעֹזְרָנִי עַל דָבָר
כִּבּוֹד שְׁמוֹ מִעֵתָה וְעַד עוֹלָם. אָמֵן, בָּן יְהִי רָצֵן.
וְאַחֲר-כֵּךְ יָאמֵר הַוֹדֵי "אָנֹא" וּכְוֹן, וּכְשִׁיגַע לְאוֹת נו"ן,
יָאמֵר; "נִכְשַׁלְתִּי אַנְיַ וּבִתִּי בְעַזְןָ נְדָה וּפְגָמָנוֹ בְשָׁמוֹת הַקָּדָשׁ,
וּגְרָמָנוֹ לְהַחֲרִיב וּלְהַובִּישׁ שְׁבָעָה נְחָלִי הַמְּלֻכּוֹת בְּעַזְנָנוּ".

ואחר־כך יסים הַיּוֹדֵה ויאמר "מה־נאמר" וכוי⁽¹²⁸⁾ "יהו לְרֶצֶן" וכוי.

**אֱנוֹא יְהוָה֙ אֱחָדָה֙ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ תָּבָא
לְפָנֵיךְ תִּפְלַתְנָוּ וְאֶל תִּתְעַלֶּם מִלְבָנָךְ
מִתְהַפְּתָנָגָן, שֶׁאֵין אֲנָהָנוּ עָיוֹ פָנִים וְקַשְׁיָעָרָף לְזֹמֶר
לְפָנֵיךְ יְהוָה֙ אֱחָדָה֙ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ —
צְדִיקִים אֲנָהָנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אָבֵל חַטָּאנוּ עָיוֹנָנוּ
פְשֻׁעָנוּ, אֲנָהָנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֶנְשֵׁי בֵיתֵנוּ. אָשָׁמָנוּ,
בְגָדָנוּ, גּוֹלָנוּ, דִבְרָנוּ דָפֵי וְלְשׁוֹן הָרָע, הַעֲוֵינָנוּ
וְהַרְשָׁעָנוּ, זָדָנוּ, חַמְסָנוּ, טְפֵלָנוּ שְׁכָר וּמְרַמָּה, יַעֲצָנוּ
עַצּוֹת רְעוֹת, כְזָבָנוּ, בְעָסָנוּ, לְצָנוּ, מְרָדָנוּ, מְרִינָנוּ
הַבְּרִיחָה, נְאַצָּנוּ, נְאָפָנוּ, נְכַשְּׁלָהָנוּ אֲנִי וּבֵיתִי בְעֹזֶן נְהָה
וּפְגָמָנוּ בְשָׁמוֹת הַקָּדָשׁ, וּגְרָמָנוּ לְהַחֲרִיב וְלְהַזְבִּישׁ
שְׁבָעָה נְחָלִיל הַמְלָכָות בְעַזְנָנוּ, סְרָרָנוּ, עָיוֹנָנוּ, פְשֻׁעָנוּ,
פְגָמָנוּ בְאֹתָה בְּרִית־קָדָשׁ, צְרָרָנוּ, צְעָרָנוּ אָב וְאָם,
קְשִׁינוּ עָרָף, רְשָׁעָנוּ, שְׁחָתָנוּ, תְּעַבָּנוּ, תְּעִינָנוּ**

128. וכן כתוב להלן סימן עג. מיהו, להלן סימן סח נכתב להדייא "יהו רצון מלפניך
... שתרחם علينا" וכוי, דהיינו המשך "מה נאמר" כנזכר במחזורים. ומה גם שם
ו"ל לומר פסוק "יהו לרצון אמר פי" לעולם רכנו כותב "יהו לרצון אמרIFI" ולא
"יהו לרצון" בלבד. لكن נראה לי שכאן ובסימן עג נפלת ט"ס וצ"ל "יהי רצון" וכוי.

וְתַעֲתִעָנוּ, וְסַרְנוּ מִמְצֹותֶיךָ וּמִמְשֻׁפְטֶיךָ הַטוֹבִים
וְלֹא-שׁוֹהֵר לְנֵגֶשׂ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל-הַבָּא עַלְיָנוּ, פִי
אָמֶת עֲשֵׂית וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

מה-נאמר בְּפָנֵיךְ יוֹשֵׁב מָרוֹם, וּמַה-גְּסָפֵר בְּפָנֵיךְ
שׁוֹבֵן שְׁחָקִים. הַלֹּא הַגְּסָתָרוֹת
וְהַגְּלָוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזֵץ עַולָם,
וְתַעֲלוּמוֹת סְתָרֵי כָּל-חַי. אַתָּה חֹופֵשׁ כָּל-חַרְבִי
בְּטַזֵּן, רָאָה כְּלִיוֹת וְלָבָב. אֵין דָבָר גָּעוֹלָם מִפְּנֵיךְ, וְאֵין
נִסְתָּר מִפְּנֵיךְ עִינֵיךְ. יְהִי רְצֵן מִלְפָנֵיךְ יְהֹוָה זְהֹה
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַמְהַלֵּלֵנוּ אֶת-יְמֵינוּ
חַטָּאתֵינוּ, וְתַכְפֵּר-לְنֵנוּ אֶת-כָּל-עָוֹנוֹתֵינוּ, וְתַמְהַלֵּל
וְתַסְלִיחַ לְכָל-פְּשָׁעֵינוּ.

וַיֹּאמֶר פָּסָוקִי "מֵאַל בְּמוֹךְ" שֶׁלֹּשׁ פָּעָמִים:
מֵיָּאַל בְּמוֹךְ נְשָׁא עָזָן וְעַבְרָעַל-פְּשָׁע לְשָׁאָרִית
נְחַלְתָּו, לְאַחֲזָיקָה לְעֵד אָפָו כִּי-חַפֵּץ חַסְדָו:
יְשֻׁוב יְרַחְמָנוּ יְכַבֵּשׁ עָוֹנוֹתֵינוּ, וְתַשְׁלִיךְ
בְּמַצְלֹות יְמֵים כָּל-חַטָּאותֵם: תַּתְנוּ אָמֶת לִיעַקְבָּר חַסְדָו
לְאֶבֶרְהָם, אֲשֶׁר-גְּשַׁבְעָת לְאָבָתֵינוּ מִימֵי קָרְבָּן:

ואנו יטפל במקווה פשר שבע [במימים קרים] טבילותות, בנגד שבעה נחלי המלכות. ואחריך ילבש בגדיו וירחץ ידיו, ויאמר בקשה זו;

רְبָונָנוּ שֶׁל עַזְלָם, גָּלוּי וִידּוֹעַ לְפָנֵיךְ אֲשֶׁר חָטָאתִי
 עֲוִיתִי וְפִשְׁעָתִי אָנִי וּבִיתִי בְּעֻזָּן גָּדָה,
 וְגַרְמָנוּ לְהַחֲרִיב וְלְהַזְבִּישׁ שְׁבֻעָה נְחָלִי הַמְּלָכוֹת.
 וְאַתָּה בְּרַחְמֵיךְ הַודָּעָת עַל־יִדְךְ עַבְדִּיךְ חֲכָמֵיכְיִ
 יִשְׂרָאֵל לְתַקּוֹן הַפְּגָם לְהַתְגַּלְגֵל שְׁבֻעָה פָּעָמִים בְּשָׁלָג,
 וְגָלוּי וִידּוֹעַ לְפָנֵיךְ שָׁאֵין אָנָחָנוּ יִכּוֹלִים לְעַשּׂות
 תַּקּוֹן הַזָּה שֶׁל גָּלְגָול הַשָּׁלָג כְּהַלְכָתוֹ. לְכָן יְהִי רְצָוָן
 מַלְפָנֵיךְ יְהֹוָה אֱחָדָנוּ אֱלֹהִי וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיחָיו
 חֲשֹׁובִים וּמְקַבְּלִים וּרְצִוִּים לְפָנֵיךְ שְׁבֻעָה טבילותות
 שְׁטְבָלְתִּי בָּמִים קָרִים בְּאַלְוִי נְתַגְלַלְתִּי כָּל־גַּפִּי
 בְּשָׁלָג שְׁבֻעָה פָּעָמִים, וּבָרְבָרַחְמֵיךְ וְחַסְדִּיךְ יִחְזֹרוּ
 שְׁבֻעָה נְחָלִי הַמְּלָכוֹת לְהִזְהִיר מְאִירִים וּגְשָׁפָעִים
 וּמְלָאִים וּגְמִשְׁכִּים בְּבִתְחָלה. יְהִי לְرְצָוָן אַמְרֵי
 פִּי וְהִגְיוֹן לְבִי לְפָנֵיךְ יְהֹוָה אֱחָדָנוּ צָוֵרִי וּגְאַלִּי:

וְאַחֲרֵיכְךָ יֹאמֶר פָּסוֹקִים אַלְוִוָּה;

וּבְנֵי הָזֶה בָּנוּ יְהֹוָה יְדֵיכְךָ בָּנוּ אִישׁ־חַיל רַב־פְּעָלִים
 מִקְבְּצָאָל, הוּא הַבָּה אַת שְׁנִי אַרְאֵל

מוֹאָב, וְהוּא יָרַד וְהִכָּה אֶת־הָאָרֶץ בְּתוֹךְ הַבָּאָר
בַּיּוֹם הַשְׁלֵג: וְהוּא־הַכָּה אֶת־אִישׁ מִצְרַיִם אִישׁ
מִרְאָה, וּבַיָּד הַמִּצְרַיִם חִנִּית וַיָּרַד אֲלֵיו בְּשַׁבְּטָו, וַיַּגְּזַל
אֶת־הַחִנִּית מִקְדֵּם הַמִּצְרַיִם וַיַּהֲרֹגֵהוּ בְּחִנִּיתוֹ: אֱלֹהִים
עֲשָׂה בְּנֵיכוּ בְּנֵי־יְהוּדָה, וּלוֹ שֵׁם בְּשֶׁלֶשׁ הַגְּבָרִים:
מִן־הַשְׁלָשִׁים נִכְּבַּד וְאֶל־הַשְׁלָשָׁה לְאִבָּא, וַיִּשְׁמַחֵּה
דָּוד אֶל־מִשְׁמְעָתוֹ:

לְכֹזְנָא וְנוֹכָחָה יֹאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים יְהוָה אֱלֹהִים
חַטָּאתְכֶם כְּשַׁנִּים בְּשֶׁלֶג יָלְבִּינוּ אֲמִינָדִימָו
בְּתֻלָּע בְּצָמָר יְהוָה: כִּי בְּאָשָׁר יָרַד הַגָּשָׁם וְהַשְׁלָג
מִן־הַשָּׁמַיִם וְשָׁמָה לֹא יִשְׁׁוּב, כִּי אֲמִרָה־רוֹה אֶת־
הָאָרֶץ וְהַזְּלִדָה וְהַצְמִיחָה, וְנָתַן זָרָע לְזָרָע וְלַחַם
לְאֶבֶל: כִּי יְהִי דָבָר אֲשֶׁר יֵצֵא מִפְּנֵי לְאִישׁ
אֶלְיָהוּ רַיִקָּם, כִּי אֲמַעַשֵּׂה אֶת־אָשָׁר חָפְצָתִי וְהַצְלִיחָה
אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיךְ:

אֲמִתְרַחַצְתִּי בְּמַיְשָׁלֶג, וְהַזְּפֹזְתִּי בְּבָר בְּפִי: כִּי
לְשֶׁלֶג יֹאמֶר הוּא אָרֶץ וְגַשֵּׁם מַטָּר, וְגַשֵּׁם
מַטָּרוֹת עֹזֹן: תְּחַטֵּא נִיְבָא זָוָב וְאַתָּה רָ, תְּכַבֵּנִי וְמַשְׁלִגֵּנִי
אֶלְבִּין: (שֶׁלֶשׁ פָּעָמִים) בְּפִרְשָׁש שְׁדֵי מַלְכִים בָּה, תְּשֶׁלֶג

בצלמו: הפטן שלג בצמר, כפור באפר יפר: לא-
תירא לביתה משלג, כי כל-ביתה לבש שנים:

אחר-כך יאמר עוד פסוקים אלו;

וישב אברהם אל-געריו ויקמו וילכו יההו אל-
באר שבע, וישב אברהם בבאר שבע:
ושב יצחק ויחפר את-בארת המים אשר חפרו
בימי אברהם אביו, וסתומים פלשטים אחרי מות
 אברהם, ויקרא להן שמות כשם אשrikra להן
 אביו: ויחפרו עבדי- יצחק בנחל, וימצאו שם באר
 מים חיים: ויריבו רعي גדר עם-רע יצחק לאמר
 לנו המים, ויקרא שם-הbeer עשה כי התעשנו
 עמו: ויחפרו באר אחרית ויריבו גם-עליה, ויקרא
 שמה שטנה: ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא
 רבו עליה, ויקרא שמה רחבות, ויאמר כי-עתה
 הרחיב יהוה אהוניה לנו ופרקינו הארץ: ויעל משם
 באר שבע: ויהי ביום ההוא ויבאו עברי יצחק
 לעוז לו על-אדמות הארץ אשר חפרו, ויאמרו לו
 מצאנו מים: ויקרא אתה שבעה, על-כן שם-העיר
 באר שבע עד היום הזה:

תלב

לשון

סימן סז

חכמים

432

וְעִשֵּׂית אֶת-גָּרְתִּיהָ שְׁבָעָה, וְהַעֲלֶה אֶת-גָּרְתִּיהָ
וְהָאֵיר עַל-עַבְרָ פְּנִيهָ: כִּי חָגָה הָאָבוֹן
אֲשֶׁר נָתַתִּי לִפְנֵי יְהוָה שְׁבָעָה, עַל-אָבוֹן אַחַת שְׁבָעָה
עִינִים, הָגַן מִפְתָּח בְּפִתְחָה נָאָם יְהוָה אֱהֹדָנוּ
צְבָאות, וּמִשְׁתַּי אֶת-עַזְוֹן הָאָרֶץ-הָהִיא בַּיּוֹם אֶחָד:
בַּיּוֹם הַהּוּא נָאָם יְהוָה אֱהֹדָנוּ צְבָאות תִּקְרָאוּ אִישׁ
לְרֹעָהוּ, אֶל-תְּתַחַת גַּפְנָן וְאֶל-תְּתַחַת תָּאָנָה: וַיַּשֵּׁב
הַמֶּלֶךְ הַדָּבָר בֵּין וַיַּעֲרִלְנִי כְּאִישׁ אֲשֶׁר-יָעוֹר
מִשְׁנְתוֹ: וַיֹּאמֶר אַלְיְ מַה אַתָּה רָאָה, וַיֹּאמֶר רָאָיתִ
וְהָגָה מִנּוֹרָת זָהָב בְּלָה וְגָלָה עַל-רָאָשָׁה, וְשְׁבָעָה
גָּרְתִּיהָ עַלְיהָ, שְׁבָעָה וְשְׁבָעָה מִזְקָוֹת לְפָרוֹת אֲשֶׁר
עַל-רָאָשָׁה:

אָמָרֹת יְהוָה אֱהֹדָנוּ אָמָרֹת טְהֻרוֹת, בְּסֶף צְרוּפָה
בְּעַלְילָ לְאָרֶץ, מִזְקָק שְׁבָעָתִים: חֲכָמוֹת
בְּגַתָּה בֵּיתָה, חֲצָבָה עַמּוֹדִיהָ שְׁבָעָה:

אַחֲרֵיכֶם יֹאמֶר פָּסוּקִים "וַיִּבְרֹךְ דָּוִיד אֶת הָיָה" וּכְוֹן, עַד סָוִר
הַשִּׁירָה שֶׁל הַיּוֹם.

וַיִּבְרֹךְ דָּוִיד אֶת-יְהוָה אֱהֹדָנוּ לְעִינִי כָּל-
הַקָּהָל, וַיֹּאמֶר דָּוִיד בְּרוֹךְ אֶתְּךָ יְהוָה

אֱהֹרֶשׁ אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ, מַעוֹלָם וַעֲד-עוֹלָם: לְךָ
 יְהוָה אֱהֹרֶשׁ הַפְּדָלָה וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפִאָרָת וְהַגְּנָזָח
 וְהַזּוֹד, בַּיְמָלֵךְ בְּשָׁמִים וּבָאָרֶץ. לְךָ יְהוָה אֱהֹרֶשׁ
 הַפְּמַלְכָה, וְהַמְּתַנְשָׁא לְכָל-אָרֶץ: לְרָאשׁ: וְהַעֲשָׂר
 וְהַבּוֹדֵל מִלְפְנֵיךְ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּבָל, וּבִידֵךְ כֵּה
 גְבוּרָה, וּבִידֵךְ לְגַדֵּל וְלִחְזֹק לְפָל: וְעַתָּה אֱלֹהִינוּ
 מוֹדִים אֲנַחֲנוּ לְךָ, וּמַהְלָלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתָּה:
 וַיְבָרְכוּ שֵׁם בְּבָדָךְ, וּמִרְוָמָם עַל-כָּל-בָּרְכָה וְתִהְלָה:
 אַתָּה-הֽוּא יְהוָה אֱהֹרֶשׁ לְבָדָךְ, אַתָּה עָשִׂית אֶת-
 הַשָּׁמִים שָׁמֵי הַשָּׁמִים וּכָל-צְבָאָם, הָאָרֶץ וּכָל-אֲשֶׁר
 עַלְيָה הַיָּמִים וּכָל-אֲשֶׁר בָּהֶם, וְאַתָּה מִתְּחִיה אֶת-
 כָּלָם, וְצָבָא הַשָּׁמִים לְךָ מִשְׁתְּחוּם: אַתָּה-הֽוּא
 יְהוָה אֱהֹרֶשׁ הָאֱלֹהִים, אֲשֶׁר בְּחִרְתָּ בְּאַבְרָם
 וְהַזְּצָאתָו מֵאוֹר בְּשָׁדִים, וְשִׁמְתָּ שְׁמוֹ אֶבְרָהָם:
 וְמִצָּאת אֶת-לְבָבוֹ נָאָמֵן לִפְנֵיךְ, וּכְרוֹזָת עַמּוֹ הַבְּרִית
 לְתַת אֶת-אָרֶץ הַכְּנָעָנִי הַחִתִּי הַאֲמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
 וְהַיּוֹסִי וְהַגְּרָגְשִׁי לְתַת לְזֹרְעָו, וְתַקְמֵ אֶת-דְּבָרִיךְ
 בְּיַצְחִיק אַתָּה: וּתְרָא [מַלְעַט] אֶת-עַנִּי אֲבָתֵינוּ
 בְּמִצְרָיִם, וְאֶת-זַעַקְתָּם שְׁמַעַת עַל-יִם-סֻוף: וְתַמְנוּ

תלד לשון

סימן סז

חכמים

434

אתה ומפתחים בפרעה ובכל עבדיו ובכל עם
ארצך, כי ירעת כי הוי עלייהם, ותעש לך שם
בימים אלה: והם בקעת לבנייהם ויעברו בתוך-
הם ביבשה, ואת-רדפיהם השלוות במצוותם:
אכן, בזמנים עזים:

יושע יהוה אדוננו ביום ההוא את-ישראל מיד
מצרים, וירא ישראל את-מצרים מטה
על-שפט הים: וירא ישראל את-היד הגדלה אשר
עשה יהוה אדוננו במצרים, [הרי"ש בשואה נע] ויראו
העם את-יהוה אדוננו, ויאמינו ביהוה אדוננו
ובמשה עבדו:

או ישיר-משה ובני ישראל את-השירה הזאת
ליהוה אדוננו, ויאמרו לאמור, אשירה ליהוה
אדוננו כי-גאה גאה, סוף ורכבו רמה בים: עז
וזמרת זה ויהי-לי לישועה, זה אליו ואנו הוא אליו
אבי וארכמנתו: יהוה אדוננו איש מלחמה, יהוה
אדוננו שמו: מרכבת פרעה וחלו ירה בים, ומכה
שלישי טבעו בים-סוף: תהמת יקסמו, ירד

בְּמַצּוֹלֶת בְּמוֹ-אָבוֹן: יְמִינֶךָ יְהוָה אֱהוֹנֶה נָאָדָרִי בְּפֵתָח,
 יְמִינֶךָ יְהוָה אֱהוֹנֶה תְּרֻעָץ אֹוִיב: וּבָרָב גָּאוֹנֶךָ תְּהָרָם
 קָמֵיד, תְּשִׁלְחוֹ חֲרָגֶךָ יְאַכְלָמֶוּ פְּקָשׁ: וּבָרוֹחַ אָפִיד
 נָעַרְמֶוּ מִים נְצָבֶוּ כְּמוֹ-נֶגֶד נְזָלִים, קָפָאָוּ תְּהָמָת
 בְּלָבִּים: אָמֵר אֹוִיב אָרְדָּתָא אַשְׁיָּג אָחָלָק שְׁלָל,
 תְּמַלְאָמֶוּ נְפָשִׁי, אָרְיקָחָרְבִּי תְּוֹרִישָׁמֶוּ יְדִי: נְשָׁפָת
 בְּרוֹתָחָה בְּסֶפֶמוֹ יִם, צְלָלוֹ בְּעֹופְרָת בְּמִים אֲדִירִים:
 מִי-בְּמַכָּה בְּאַלְמָן — יְהוָה אֱהוֹנֶה, מֵי בְּמַכָּה נָאָדָר
 בְּקָדְשׁ, נָוֹרָא תְּהָלָת עֲשָׂה פְּלָא: נְטִיתָ יְמִינֶךָ
 תְּבָלָעֶמֶוּ אָרְצִי: נְחִית בְּחַסְדָּךְ עַמְּזָוּ גָּאָלָת, נְחִית
 בְּעַזְךָ אָל-גָּנוֹה קָדְשָׁךְ: שְׁמָעוּ עַמִּים יְרָגָזָן, חִיל אָחוֹ
 יְשָׁבֵי פְּלָשָׁת: אֹז נְבָהָלוֹ אַלְוִיָּה אֹדוֹם אַיִלִי מֹזָאָב
 יְאַחַזָּמוּ רָעֵד, נְמָנוּ כָּל יְשָׁבֵי בְּגָעָן: תְּפָל עַלְיָהָם
 אִמְתָּה וּפְחָד, בְּגָדָל וּרְזָעָה יְדָמוּ בְּאָבוֹן, עַד-יְעַבֵּר
 עַמְּךָ יְהוָה אֱהוֹנֶה עַד-יְעַבֵּר עַמְּזָוּ קָנִית: תְּבָאָמוּ
 תְּפָעָמוּ בְּחָרָגֶתָךְ, מְכוֹן לְשִׁבְתָּךְ פְּעַלָּת יְהוָה
 אֱהוֹנֶה, מִקְדָּשׁ (יִפְסִיק מַעַט) אָדָנִי בְּוֹגָנוּ יְדִיךָ: יְהוָה
 אֱהוֹנֶה יְמָלֵד לְעַלְמָם וְעַד: יְהוָה אֱהוֹנֶה יְמָלֵד
 לְעַלְמָם וְעַד: יְהוָה אֱהוֹנֶה מִלְכָותָה קָאִים לְעַלְמָם

וְלֹעֲלֵמִי עַלְמִיא: כִּי בָּאָ סֻם פְּרֻעָה בְּרַכְבָּעַ
וּבְפְרַשְׁיוֹ בָּיִם, וַיֵּשֶׁב יְהֹוָה אֱהֹוֹנִי עַלְהָם ▷ אֶת-מִ
הַיָּם, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הַלְּכוּ בִּיבְשָׂה בְּתוֹךְ הַיָּם:

ואחר-כך יאמר מזמור "שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה'" כלו. וכשיגיע לפסוק "אם עוננות תשמר-יה אדני מי יעמוד" — יכפל אותו שבע פעמים.

שיר המעלות, ממעמקים קראתיך יהוה אֱהֹוֹנִי
אדני שמעה בקול, תהינה אוניך קשות
לקול תחנוני: אם עוננות תשמר-יה, אדני מִ
עמוד (שבע פעמים): כי עמך הסליה, למען תורא:
קניתך יהוה אֱהֹוֹנִי קותה נפשי, ולדברו הוחלתני
נפשי לאדני, משמרים לבקר שמרים לבקר: יהל
ישראל ▷ אל-יהה אֱהֹוֹנִי, כי עם יהוה אֱהֹוֹנִי
החסר, והרבה עמו פדות: וזהו יפהה את-ישראל
מכל עונתיו:

ואחר-כך יאמר פסוק "וְאַנְיִ תִּפְלַתִּילְךָ | יהוה אֱהֹוֹנִי עַת רְצֹן, אלְהָי
שלש פעמים.

וְאַנְיִ תִּפְלַתִּילְךָ | יהוה אֱהֹוֹנִי עַת רְצֹן, אלְהָי
ברבי חסידך, ענגני באמת ישעך: (שלש פעמים)

וְאַחֲרִיכֶךָ יַקְחַ בְּיַדְךָ שֶׁלַשׁ מֵאוֹת וְשֶׁלְשִׁים וְשֶׁלַשׁ פְּרוֹטּוֹת,
וַיֹּאמֶר;

לְשֵׁם יְהוָה קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא וְשָׁבִינְתָּה
(יאהDONAH"י), **בְּרַחְיָלוּ וְרַחְיָמוּ** (יאהHOVAH)
וְרַחְיָמוּ וְרַחְיָלוּ (אייהHOVAH), **לִיחְדָּא שֵׁם יְהוָה (או"א)**
בְּוּנָה (וּנוּן) (ע"י שפע א"ס המשפיע בהם ומיחדם),
בְּיְהוּדָא שְׁלִילִים (יהוה), **בְּשֵׁם כָּל-יִשְׂרָאֵל, הָרִיני**
מִבְּרִישׁ שְׁלִילִג פְּרוֹטוֹת שְׁבִידִי לְצִדְקָה. וַיְהִי רְצֹן
מִלְּפָנֵיךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אָבוֹתֵינוּ שַׁתְּעַשָּׂה
לִמְעֵן רְחַמִּיךְ וְחַסְדִּיךְ, וּלִמְעֵן הַפְּרִשָּׁת שְׁלִילִג
פְּרוֹטוֹת אָלוּ שְׁהַפְּרִשְׁתִּים לְצִדְקָה, וּלִמְעֵן מִקְרָאֵי
קָדֵשׁ אֲשֶׁר קָרַיתִי לִפְנֵיךְ, וּלִמְעֵן סּוֹדוֹתֵיהֶם,
וּלִמְעֵן שְׁמוֹתֵיךְ הַקָּדוֹשִׁים הַרְמֻזּוֹנִים בָּהֶם, יְהִי
חַשּׁוֹב וּמִקְבֵּל וּמִرְצָחָה לִפְנֵיךְ כְּאָלוּ עֲשִׂיתִי תְּקוּן
הַשְּׁלֹג בְּרָאֵי לְתְקוּן הַפָּגָם שֶׁל עָזָן הַגְּדָה, וּבְרַב
רְחַמִּיךְ וְחַסְדִּיךְ יִחְזֹרְוּ שְׁבָעָה נְחָלִי הַמְּלָכוֹת לְהִיּוֹת
מְלָאִים וּשְׁלָמִים, מְאִירִים וּמְזֹהִירִים וּגְשָׁפָעִים
גְּמַשְׁכִּים בְּרַצּוֹנָה. יְהִי לְרָצֹן אַמְרִיכִי וְהַגּוֹן
לְבֵין לִפְנֵיךְ, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ צוֹרִי וְגַאֲלִי:

עד פאן הוא פרידון השלג.

ואם אפשר למצוא לו באותו היום חתיכת שלג, הוא כבר יתמה
הן עשויה בידי אדם במאכין"ה [=מקונה, מקפיא], יקח
חתיכה אחת ויגלגל עליה זרועו[תינו] וכפות ידיו עד סוף
אצבעותיו פנים ואחור שבע פעמים. וקדם שיגלגל ידיו
עליה, יאמר בקשה זו:

לשם יהוד קדשא בריך-הוא ושבינתה
(יאהונה"), בדחילו ורחיימו (יאהוה")
ורחיימו בדחילו (אייהוה"), **לייחדא שם יה** (או"א)
בו"ה (זו"ז) (ע"י שפע א"מ המשפייע בהם ומיחדם), ביהודה
שלים (יהוה), בשם כל-ישראל, הריני מוכן לגלגל
זרועי וכפי אצבעותי ימין ושמאל על השלג
שבע פעמים. ויהי רצון מלפניך יהונתן אהוניה אלהי
ואלהי אבותי, שתהא חשובה ומקבלת וرزוחה
גלגל ידי בשלג שבע פעמים, באלו גלaltı כל-
נופי פנים ואחר בשלג שבע פעמים, ויהיו על
ידי שבעה נחלים המלכיות להיות נמשכים ונתקנים
בהתחלת ברצונך. יהיו לרצון אמריפי והגיו^{אהוניה צורי וגAli}
לבי לפניך, יהונתן אהוניה צורי וגAli:

ואם לא נמצא לו חתיכת שלג בז ביום, יעשה דבר זה של חתיכת השלג ביום אחר, כשימצא לו.

אחר שעשה פדיון השלג, אז יעשה בו ביום פדיון התענית של פ"ב יום בסדר זה, ותחלה לקרוא מקראי קדש אלו, שם ראשי תיבות; יוד ה"י ה"א ה"ה. ה"י ה"א ה"ה;

יוד

יחל יִשְׂרָאֵל אֶל-יְהוָה אֱהֹדָנוּ, כִּיעַם-יְהוָה
אהדוננו החסד, והרבה עמו פדוות: והוא
יפדה את-ישראל, מפל עונתיו: דרשתי את-
יהוָה אֱהֹדָנוּ וענני, ומפל- מגורומי הצלני:

ה"י

השׁיבת לֵי שְׁשׁוֹן יְשֻׁעָה, ורוח נדיבה תשמנני:
יְהוָה אֱהֹדָנוּ יגמר בעדי, יהוָה אֱהֹדָנוּ
חסדק לעולם, מעשי יدى אל-תרף:

ה"א

הגה בעני עבדים אל-יד אדוניהם, בעני
שפחה אל-יד גברתה, בן עניינו אל-
יהוָה אֱהֹדָנוּ אלהינו עד שיחנו: אָדָנִי (יפסיק מעט)
שפתי תפתקה, זפי גeid תהלה:

ה"ה

הַסְּתֵר פְּנֵיךְ מַחְטָּאִי, וּכֶל-עֲונָתִי מַחְהָה: חֲרֵב
בְּבָנִי מַעֲנוֹנִי, וּמַחְטָאָתִי טַהֲרָנִי:

ה"י

**הַפָּה אֵל יִשְׁוֹעָתִי אֶבְעָתָה וְלֹא אֶפְחָד, כִּי־עַזְּךָ
וּזְמָרָתְךָ יְהָה יְהֻנָּתָה יְאֹדוֹנָה וַיְהִי־לְךָ לִישְׁוֹעָה:
יִשּׁוּב יְרֵחָמֵנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנָתֵינוּ, וַתְּשַׁלֵּיךְ בְּמִצְלוֹתֵינוּ
כֶּל־חַטָּאתֵינוּ:**

ה"א

**הַלּוֹא זֶה צוֹם אֶבְחָרָהוּ, פָּתָח חַרְצָבוֹת רַשְׁעָה תְּפִירָה
אֲגָדּוֹת מוֹטָה, וַשְּׁלַח רְצָוָצִים חַפְשִׁים וּכֶל־
מוֹטָה תִּנְתַּקְזָה: אָז יִבְקַע בְּשָׁהָר אָזָרָה וַאֲרַבְתָּה
מַהְרָה תַּצְמַחָה, וַהֲלֹךְ לְפָנֵיךְ צְדָקָה ⁽¹²⁹⁾ כְּבָוד יְהֻנָּתָה
יְאֹדוֹנָה ▷ **יִאָסְפָּה:****

ה"ה

**הָעָם הַהֲלִיכִים בְּחַשְׁדָּה רָאוּ אֹור גָּדוֹל, יִשְׁבֵי בָּאָרֶץ
צְלָמּוֹת אֹור נִגְהָה עֲלֵיכֶם: הַקְּטָן יְהִי לְאָלֵף**

^{129.} במקור נכתב "וכבוד" והוא ט"ס, כי בפסוק (ישעיה נה, ח) נכתב "כבד". ועיין במסורת שהבייה ה"מנחת שי", והבן.

וְצַעַר לְגֹוי עֲצֹום, אָנָי יְהוָה אֱהֹוֹנָה בְּעֵתֶה
אֲחִישָׁפָה:

אחר-כך יאמר מזמור "יענה ה' ביום צרה" כלו, ויכוון
באמרו "יענה יהוה ביום צרה" שהוא ראשית
חבות מספר יב"ק, שהוא מספר הוייה אלהים. ויאמר
המזמור זה פעם [אתה], אך פסוק האחרון שהוא "ה'
מושעה המליך יענו ביום קראנו" — יאמר זה הפסוק שנים
ושמונהים פעמים, ובכל-פעם יכוון בראשית חבות "יענו ביום
קראנו" — יב"ק, שהוא מספר הוייה אלהים.

למנצח, מזמור לדוד: יענה יהוֹה אֱהֹוֹנָה ביום
צְרָה (יב"ק / הוייה אלהים), ישגבך שם
אלְהִי יַעֲקֹב: יְשַׁלֵּחַ עֹזֶר מִקְדָּשׁ, אֶמְצַיֵּן יְסֻדָּה:
יְסַפֵּר כָּל-מְנֹחָתֶךָ, וְעוֹלָתֶךָ יְדָשָׁנָה סָלָה: יְתַוְּלֵד
כְּלַבְבָּךְ, וְכָל-עֲצָתֶךָ יִמְלָא: גְּרָגְנָה בְּיִשְׂוָעָתֶךָ
בְּשֵׁם-אֱלֹהֵינוּ נְדָגֵל, יִמְלָא יְהוָה אֱהֹוֹנָה כָּל-
מִשְׁאָלוֹתֶיךָ: עַתָּה יְדַעַתִּי כִּי הַוְשִׁיעָן יְהוָה אֱהֹוֹנָה
מִשְׁיחָו, יענהו משמי קדשו בגבורות ישע ימינו:
אלְהִי בְּרַכְבָּה וְאֱלִהָה בְּסּוּסִים, וְאֶנְחָנוּ בְּשֵׁם-יְהוָה
אֱהֹוֹנָה אֱלֹהֵינוּ נְזֹבֵר: חַמָּה בְּרַעַז וְנַפְלֵז, וְאֶנְחָנוּ קָמָנוּ

וְפָתֻעָדֶד: יְהוָה אֱהֹרֶנוּ הַשְׁיִיעָה, הַמְּלָךְ יַעֲנֵנוּ בַּיּוֹם.
קראנו: (יב"ק)

אחר-כך יביא שניים ושמונים מطبعות של כסף, אשר לפחות יהיה המطبع שווה לקנות בו ע"ב דרכם פה וע"ב דרכם לפתן. וכי שידור משגת, יביא מطبع שווה יותר, כפי השגת ידו, ורק היד לא ימעית מן שווי הנזבר. וימנה תחלה עשרה מطبعות בנגד אותה הפשט של יו"ד, וסמוך לו בקו אחד ימנה שששה מطبعות בנגד וא"ו של ملي יו"ד, וסמוך לה באותו הקו ימנה עוד ארבעה מطبعות בנגד דלא"ת דמלוי יו"ד, כזה;

ארבעה.

ששָׁה,

עשרה,

הרי נעשה בנגד אותה יו"ד מלאה. ולאחר-כך ימנה תחת אותו הקו חמישה מطبعות בנגד אותה ה"י, וסמוך לו עשרה מطبعות בנגד מס' ספר המלוי של ה"י, וימנה עוד סמוך לה באותו הקו עצמו חמישה מطبعות [בנגד אותה ה"א], וסמוך לה מطبع אחד בנגד מלוי של ה"א, ועוד ימנה באותו הקו עצמו חמישה מطبعות בנגד אותה ה"ה, וסמוך לה עוד חמישה מطبعות בנגד מלוי של ה"ה, כזה;

חמישה עשרה,

חמישה אחד,

חמישה חמישה.

הרי נשלים בקו זה השני; ה"י ה"א ה"ה. אחר-כך ימנה בקו שלישי חמישה מطبعות בנגד אותה הפשט של ה"י, וסמוך לזה ימנה עשרה מطبعות בנגד מלוי אותה ה"י, ואחר-כך ימנה חמישה מطبعות [בנגד אותה הפשט של ה"א], וסמוך

לה מطبع אחד בנגד מלאי של ה"א, ועוד ימנה באותו הuko עצמו חמשה מطبعות בנגדאות הפשט של ה"ה, וסמן לזה עוד חמשה, בנגד מלאי ה"ה. [כזה;

חמשה עשרה, חמשה אחד, חמשה חמשה.

הרי נשלם בקו השלישי בנגד ה"י ה"א ה"ה.

אחריך יקוץ כל-הצבורים של קו הראשון ביהר מימין לשמאל, ועוד יחבר הצבורים של קו השני ביהר מימין לשמאל, ועוד יחבר כל-הצבורים של קו השלישי ביהר מימין לשמאל. הרי נעשה לפניו שלשה צבוריין של שלשה קוין. ואחריך יחבר כל-הצבורים כלם מלמעלה למטה, וונעשה כל-הطبعות צבור אחד. ויאחז את כלם ביד ימין, ויאמר בקשה זו;

**רבותו של עולם, מודה אני לפניה על אשר
חטאתי עויתני ופשעתי אני וביתי, ופגמוני
בשמות הקודש ובسفירות העליונות בעון אסור
הנאה, וברב רחמי הודה על-ידי עבדיך חכמי
ישראל לתקן נפשנו בתענית, לصوم שנים
ישמונים يوم רצופים, ולכון הנני מפריש מעות
אל שביי לצדקה, לפחות ימי התענית שאריד
להתענות אני וביתי, כי כן יסדו עבדיך לפדות
בקסף כל-תענית. ובכן יהי רצון מלפניך יהונתן**

תמד

לשׁוֹן

סימן סז

חֲכָמִים

444

אהרון אֱלֹהִי וְאֱלֹהִי אֲבוֹתִי שֶׁתַּעֲלֵה עַלִּי בְּאַלְוִי
הַתְּעִנְתִּי אָנִי וּבֵיתִי שְׁנִים וּשְׁמֹונִים יוֹם רְצֻופִים,
וַתְּהִיא חֲשׂוֹבָה וּמִקְבָּלָת וּרְצֻוּיה לְפָנֵיךְ הַצְּדָקָה
הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנִי נוֹתֵן בְּעַבְור הַפְּעָנִית, בְּאַלְוִי
הַתְּעִנְתִּי אָנִי וּבֵיתִי שְׁנִים וּשְׁמֹונִים יוֹם רְצֻופִים
גְּמוּרִים וּשְׁלָמִים, וּבְאַלְוִי בְּגַנְתִּי בְּכָל־הַבָּנוֹת
שְׁצִירִיךְ לְבָנֵן בָּהֶם. וְאַתָּה בְּטוֹךְ תָּמִילָא בְּלִ
הַשְּׁמֹות שְׁפָגְמָנוּ בָּהֶם, וְאַתָּה בְּטוֹךְ תָּמִילָא בְּלִ
לְחַטָּאתֵינוּ וּעֲוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, כִּי חָפֵן וּרְחֹום אַתָּה
וּמְרֹבָה לְסָלָח. עֲשָׂה לִמְעֵן שְׁמָךְ, עֲשָׂה לִמְעֵן
יְמִינָה, עֲשָׂה לִמְעֵן תּוֹרַתְךָ, עֲשָׂה לִמְעֵן קְדָשָׁתְךָ
לִמְעֵן יְחִלְצָיו יְדִידָךְ, הַוְשִׁיעָה יְמִינָה וּעֲנָנוּ: חָפֵן
וּעֲנָנוּ וּשְׁמַע תִּפְלַתְנוּ, כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תִּפְלָתְךָ
פָּה. בָּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תִּפְלָתְךָ.

יְהֹוָה אֱלֹהִי צְבָאות עַמָּנוּ, מִשְׁגַּב־לָנוּ אֱלֹהִי:
יְעַקֹּב סָלָה (שֶׁלַשׁ פָּעָמִים): יְהֹוָה אֱלֹהִי
צְבָאות, אֲשֶׁר־אָדָם בָּטָח בְּךָ (שֶׁלַשׁ פָּעָמִים): יְהֹוָה
אֱלֹהִי הוֹשִׁיעָה, הַמֶּלֶךְ יְעַנֵּנוּ בַּיּוֹם־קְרָאָנוּ (שֶׁלַשׁ
פָּעָמִים): וְאַנְיִתְפְּלַתִּי־לְךָ! יְהֹוָה אֱלֹהִי עַת רְצָוָן.

אלְהַיִם בְּרַבִּי חַסְדָּה, עֲגַנִּי בְּאֶמֶת יִשְׂעֵד (שֶׁלֶשׁ פֻּעָמִים): יְהִי רְצֽוֹן אֶמְרִי־פִּי וְהַגְ�יוֹן לִפְנֵי לִפְנֵיהֶן: יְהֹוָה אֱהֹדָנוּ צוֹרִי וְגָאָלִי:

אחר [כֶּךְ] יַלְמֹד סִפְרָ רַאשֵׁון שֶׁל תְּהָלִים, שִׁישׁ בּוּ מ"א מִזְמוּרִים. וְאַחֲרֵי־כֶּךְ יַלְמֹד מִן מִזְמוֹר ק"י, שֶׁהוּא "לִדוֹד מִזְמוֹר נָאָם ה'" לְאַדְנֵי", עַד הַסּוֹף שֶׁהָם מ"א מִזְמוּרִים. וַעֲשֵׂו פ"ב מִזְמוּרִים כְּנֶגֶד פ"ב יִמְיִי הַתְּעִנִית הַגּוֹפֶרֶת. וְאַחֲרֵי־כֶּךְ יַלְמֹד מִשְׁנָה מִסְכָּת נְדָה, וְאַחֲרֵי־כֶּךְ יַלְמֹד אַדְרָא זּוֹטָא, וְאַחֲרֵי הַלְמֹוד יַאֲמֵר בְּקַשְׁתָּה זוּ:

יְהִי רְצֽוֹן מַלְפְּנֵיכְךָ יְהֹוָה אֱהֹדָנוּ אֱלֹהִי וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיחֵיה חַשּׁוֹב וּמְקַבֵּל וּמְرַצֵּחַ לִפְנֵיכְךָ לִמְדֹד שֶׁלְמַדְתֵּי בְּתוֹרַתְךָ הַקָּדוֹשָׁה, לִתְקֹנוּ מַהֲשִׁפְנָמָתֵי אָנָי וּבֵיתֵי בְּעֵזֶן אָסּוֹר הַבְּדָה, וַיַּעֲלֵה לִפְנֵיכְךָ הַבְּלֵל קְרִיאָתֵי בְּתוֹרַתְךָ הַקָּדוֹשָׁה, לִתְקֹנוּ אַוְתִּיות שְׁמוֹתֵיךְ הַקָּדוֹשִׁים שְׁפִגְמָתֵי בָּהֶם אָנָי וּבֵיתֵי, וּבְרַבְךָ רְחַמֵּיךְ וּחַסְדֵּיךְ יַתְקֹנוּ כָּל־אֲשֶׁר פָּגַםְנוּ, וַיִּמְשֵׁךְ שְׁפָעָרְבָּבְךָ הַעֲוֹלָמָות הַקָּדוֹשִׁים, וַיִּשְׁם יִמְשֵׁךְ שְׁפָעָרְבָּבְךָ לְגַפְשֵׁנוּ רְוִחָנוּ וְגַשְׁמָתֵנוּ. עֲנָנוּ אֲבִינוּ עֲגַנּוּ בַּיּוֹם צוֹם הַתְּעִנִית הַזֹּה, וַיְהִי הַיּוֹם הַזֹּה יוֹם רְצֽוֹן לִפְנֵיכָךְ, לִתְקֹנוּ אֶת כָּל־פְּגָמֵינוּ

וּפְנֵמי אָדָם הַרְאָשׁוֹן שֶׁפְגַּמְנוּ בְּכָלְלוֹת אֲצִילוֹת
בְּרִיאָה יִצְּרָה עֲשֵׂיה, וּכְלִ-פְרִטִּי אֲצִילוֹת קְרִיאָה
יִצְּרָה עֲשֵׂיה, וּלְבָרָר חַלְקִי הַנְּפָשָׁה שֶׁפְגַּמְנוּ וּנְפַלּוּ
בְּנֵגָה דְאֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצְּרָה עֲשֵׂיה, וּנְגָה בָּאוּר
תְּהִיה אֶל-מִקּוֹם הַקְדֵּשָׁה.

אנא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, בָּרוּכָה אָבָרָהָם אָוֹהָבָךְ הָאָחוֹן
בִּמְדַת הַחַסֶּד, וּבָרוּכָה יִצְחָק עָקֵדָךְ הָאָחוֹן
בִּמְדַת הַגְּבוּרָה, וּבָרוּכָה יַעֲקֹב תְּמִימָד הָאָחוֹן
בִּמְדַת הַתְּפָאָרָת, וּבָרוּכָה מֹשֶׁה גָּבֵיאָךְ הָאָחוֹן
בִּמְדַת הַנְּצָחָה, וּבָרוּכָה אַהֲרֹן כְּהַנֶּךָ הָאָחוֹן בִּמְדַת
הַהְוֹדָה, וּבָרוּכָה יוֹסֵף צָדִיקָךְ הָאָחוֹן בִּמְדַת הַיִסּוֹר
וּבָרוּכָה דָּוִד עֲבֵדָךְ מִשְׁיחָךְ הָאָחוֹן בִּמְדַת הַמְּלִכָּה
יַתְּקִנוּ שְׁבָעָה נְחָלִי הַמְּלֻכּוֹת תָּקוּן גָּמוֹר וּשְׁלָמָם
וַיְהִיוּ לְהִיּוֹת מְלָאִים וּמְאִירִים וּגְמִשְׁבִּים בְּשִׁפְעָם
רַב פָּרָצָונָךְ.

עֲשָׂה לְמַעַן שְׁבָעָה שְׁמוֹתִיךְ הַקָּדוֹשִׁים.
עֲשָׂה לְמַעַן שְׁבָעָה קּוֹלוֹת הַקָּדוֹשִׁים.
עֲשָׂה לְמַעַן שְׁבָעָה הַיְּכֹלוֹת הַקָּדוֹשִׁים.
עֲשָׂה לְמַעַן שְׁבָעָה חִפּוֹת שֶׁל הַצְּדִיקִים.

עַשֵּׂה לְמַעַן שְׁבָעָה רֹועִים שְׁעַתִּידֵין לְעַמֶּד.

עַשֵּׂה לְמַעַן שְׁבָעָ שְׁמִיטֹת שְׁבִיוּבָל.

עַשֵּׂה לְמַעַן מִצּוֹת שְׁבָעָ הַזֹּאת שֶׁל כָּהֵן גָּדוֹל בַּיּוֹם
הַכְּפֹרִים.

עַשֵּׂה לְמַעַן מִצּוֹת שְׁבָעָה קְנִי הַמִּנוֹרָה.

עַשֵּׂה לְמַעַן מִצּוֹת שְׁבָעָת יְמִי חָג הַסְּפָבּוֹת.

עַשֵּׂה לְמַעַן מִצּוֹת שְׁבָעָת יְמִי חָג הַמִּצּוֹת.

עַשֵּׂה לְמַעַן מִצּוֹת שְׁבָעָת יְמִי נְקִים שֶׁל סִפְירָה
הַבָּדָה.

עַשֵּׂה לְמַעַן מִצּוֹת שְׁבָעָת יְמִי חָפֶה.

עַשֵּׂה לְמַעַן מִצּוֹת שְׁבָעָ בְּרֻכוֹת שֶׁל חָתָן וּכָלָה.

עַשֵּׂה לְמַעַן מִצּוֹת שְׁבָעָ כְּרִיכּוֹת שֶׁל תָּפְלִין.

עַשֵּׂה לְמַעַן מִצּוֹת שְׁבָעָ בְּרֻכוֹת שֶׁל קְרִיאָת שְׁמָעָ.

עַשֵּׂה לְמַעַן מִצּוֹת שְׁבָעָ עֲלִיוֹת שֶׁל סִפְרִיתָרָה
בְּשַׁבָּת.

אָנָּא יְהֹוָה יְהֹוָה הַזְּשִׁיעָה נָא, **אָנָּא יְהֹוָה** יְהֹוָה
הַצְּלִיחָה נָא: (שְׁבָע פְּעָמִים)

אָנָּא אֶל נָא הַזְּשִׁיעָה נָא וְהַצְּלִיחָה נָא. (ז"פ)

אָנָּא אֶל נָא הַזְּשִׁיעָה נָא וְהַרְזִיחָה נָא. (ז"פ)

תמה לשון

סימן סז

חכמים

448

אנא אל נא רפא נא סלה נא הוושענא זהוועעה
 נא. (שבע פעמיים)

אנא המנהילנו דת ספרים חמישה, המשמען
 דברותיו בקולות חמישה, הכתובים על
 הלוחות חמישה חמישה, תתקו ותאייר אותה ה"ז
 שמספרה במלואה עשר וחמשה, ותבנה ותכוון
 אותה ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה
 ותתרור ותתיישב אותה ה"ז שמספרה [במלואה]
 חמישה וחמשה.

אנא הבורא עולם-זהה באות ה' שמספרה
 חמישה, יוצר באדם חזים חמישה, ותקו
 בפה מוצאות חמישה, ⁽¹³⁰⁾ זהמברטיה הנז לימים אלף
 ושלש מאות ושלשים וחמשה, תתקו ותאייר אותה
 ה"ז שמספרה במלואה עשר וחמשה, ותבנה
 ותכוון אותה ה"א שמספרה במלואה אחד

130. והוא על-פי מה שכותב בדניאל (יב, יב): "אשרי המכחה ויגיע לימים אלף שלש מאות ושלשים וחמשה" (ראה "אור תורה" טבת תשס"ח עמ' שח).

וחמשה, ותתחבר ותתישב את ה"ה שמספרה
[במלואה] חמשה וחמשה.

אנא בזוכות הפטון לאחיו חלייפות שמלות חמשה,
ובזוכות אשר רביה מישאותו ידוזת חמשה,
ובזוכות אשר המית מלכים חמשה, ויתלם על עצים
חמשה, ובזוכות אשר לבש לבוש מלכות מינים
חמשה, תתקן ותAIR את ה"י שמספרה במלואה
עשר וחמשה, ותבנה ותכונן את ה"א שמספרה
במלואה אחד וחמשה, ותתחבר ותתישב את
ה"ה שמספרה במלואה חמשה וחמשה.

אנא בזוכות אשר בחרילו הליקי אבניים חמשה,
vhocab לו מינה צאן עשוות חמשה, וקל
סאים חמשה, תתקן ותAIR את ה"י שמספרה
במלואה עשר וחמשה, ותבנה ותכונן את ה"א
מספרה במלואה אחד וחמשה, ותתחבר ותתישב
את ה"ה שמספרה במלואה חמשה וחמשה.

אנא בזוכות אשר היה שיריו אלף וחמשה, ועשה
בנפות הפרקמת אמות חמשה, ובנה קומת

תנּוּ לְשׁוֹן

סימן סז

חֲכָמִים

450

הַצִּיעַ עַל-כָּל-הַבֵּית אֶמְוֹת חַמְשָׁה, וְקוֹמֶת הַפּוֹתְרָת שֶׁל רַאשֵּׁי הַעֲמוֹדִים אֶמְוֹת חַמְשָׁה, וְקוֹמֶת הַיּוֹם אֶמְוֹת חַמְשָׁה, תַּתְקֹנוּ וְתַאֲיר אֵת הַיּוֹם שֶׁמְסֻפֶּרֶת בְּמַלְוֹאָה עָשָׂר וְחַמְשָׁה, וְתַבְנֵה וְתַכּוֹן אֵת הַיּוֹם שֶׁמְסֻפֶּרֶת בְּמַלְוֹאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה, וְתַתְחַבֵּר וְתַתִּישֶׁב אֵת הַיּוֹם שֶׁמְסֻפֶּרֶת בְּמַלְוֹאָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה.

אֲפָא בְּכוֹת אֲשֶׁר מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלָם בְּהִזְוֹתוֹ בְּשָׁנִים עָשָׂרִים וְחַמְשָׁה, וְהַרְגָּת אֶת-אָוֹבֵיו מֵאָה אֱלֹף וְשָׁמְנוֹגִים וְחַמְשָׁה, וְהַוּסְפָּת עַל יְמֵי שְׁנָות הַיּוֹם עָשָׂרָה וְחַמְשָׁה, תַּתְקֹנוּ וְתַאֲיר אֵת הַיּוֹם שֶׁמְסֻפֶּרֶת בְּמַלְוֹאָה עָשָׂר וְחַמְשָׁה, וְתַבְנֵה וְתַכּוֹן אֵת הַיּוֹם שֶׁמְסֻפֶּרֶת בְּמַלְוֹאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה, וְתַתְחַבֵּר וְתַתִּישֶׁב אֵת הַיּוֹם שֶׁמְסֻפֶּרֶת בְּמַלְוֹאָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה.

אַחֲרֵיכֶם יֹאמֶר פָּסוּקִים אֵלֶיךָ חַמְשָׁ פָּעָמִים:
וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן-הַקָּדֵשׁ יִשְׁלַם, וְאֵת חַמְשִׁיתוֹ יוּסַף עַלְיוֹ וְנָתַן אֹתוֹ לְפָהָן, וְהַפְּהָן יִכְפֵּר עַלְיוֹ

בַּאֵל הַאֲשָׁם וְגַסְלָח לֹז: וְאֶמְגָאֵל יְגָאֵל אֵיש
מִמְעָשָׂרוֹ, חַמְשִׁיתוֹ יְסָפֵר עַלְיוֹ:
אָפָא יְהֻזָּה אַהֲרֹנוֹ הַוְשִׁיעָה פָא, אָפָא יְהֻזָּה אַהֲרֹנוֹ
הַצְּלִיחָה פָא: (שְׁבַע פָּעָמִים)

הַוְשִׁעָה הַוְשִׁעָה

אָפָא הַמְקָדִים לְעוֹלָם דְּבָרִים שְׁבַעָה, הַסּוֹדָר
בְּרָאשִׁית לִימִים שְׁבַעָה, הַגּוֹטָה שְׁמִים
שְׁבַעָה, וּרְוקָע אֶרְצֹות שְׁבַעָה, תְּתָקֹן וְתָאֵיר
בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים
בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבַעָה.

אָפָא הַמְנַחֵלָנוֹ שְׁבַת לִימִים שְׁבַעָה, וִשְׁנַת הַשְּׁמֵתָה
לִשְׁנִים שְׁבַעָה, וִשְׁנַת הַיּוֹבֵל לִקְץ שְׁבּוּעִים
שְׁבַעָה, תְּתָקֹן וְתָאֵיר בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבַעָה, וַיְהִי
שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבַעָה.

אָנָא הַחֹקֶק זִמְן חַרְוָתָנוֹ יָמִים שְׁבַעָה, וְהַגְּבָרִים
הַבְּפִירִים לִשְׁבּוּעִים שְׁבַעָה, וְלוֹלָב וְהַגְּבָרִים
וְסָפָח וְגַסְוָד הַמִּינִים שְׁבַעָה, תְּתָקֹן וְתָאֵיר בְּמַלְכוֹת
נְחָלִים שְׁבַעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוֹת
נְחָלִים שְׁבַעָה.

אנא בזוכות איש תם אשר יצא מפאר שבעה
ויעבר בגנשו שנים שבעה ושבעה, והיו
שנותיו מאה וארבעים ושבעה, תתקן ותAIR
במלכות נחלים שבעה, יהיו שלמים ומלאים
במלכות נחלים שבעה.

אנא בזוכות איש צדיק אשר פתר חלום הפרות
שבעה, וחלום השבילים שבעה, צבר בר
בשני השבע שבעה, ויכלכל עם רב בשני הרעב
שבעה, תתקן ותAIR במלכות נחלים שבעה, יהיו
שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה.

אנא בזוכות איש מבית לוי אשר היו שנותיו
מאה ושלשים ושבעה, והולד בן אשר היו
לו ימי מלאים שבעה, והעללה גרות המנורה
שבעה, תתקן ותAIR במלכות נחלים שבעה, יהיו
שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה.

אנא בזוכות איש חיל אשר נבחר מאחים שבעה
ומלך בחברון שנים שבעה, יהיו לו גברים
שלשים ושבעה, תתקן ותAIR במלכות נחלים

שֶׁבַע, וַיְהִי ⁽¹³¹⁾ [שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכּוֹת נְחָלִים שֶׁבַע].

אָנָּא בְּזִכְוֹת אִישׁ יְדִיד אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ ⁽¹³²⁾ בְּשֶׁנִּים שֶׁבַע, וַיַּקְהֵלוּ אֶלְיוֹן כָּל־אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּחַדְשָׁה השֶׁבַע, וַיִּعַשׂ אֶת הַמִּגְדָּל שֶׁבַע וְשֶׁבַע, תְּתַקֵּן וַתְּאִיר בְּמַלְכּוֹת נְחָלִים שֶׁבַע, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכּוֹת נְחָלִים שֶׁבַע.

אָנָּא בְּזִכְוֹת אִישׁ קָדוֹשׁ אֲשֶׁר גָּהָר עַל הַנֵּעֶר ⁽¹³²⁾ וַיַּזְוַרֵּר פָּעָמִים שֶׁבַע, וַיַּטְהֵר הַמִּצְרָעָבִי הַיְּרֵהָן בְּטַבִּילּוֹת שֶׁבַע, תְּתַקֵּן וַתְּאִיר בְּמַלְכּוֹת נְחָלִים שֶׁבַע, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכּוֹת נְחָלִים שֶׁבַע.

הַוְשָׁעָנָה הַוְשָׁעָנָה

יְהֹוָה אֱהָדָה צְבָאות עַמְנוֹ, מִשְׁגַּב־לָנוּ אֱלֹהִי
יַעֲקֹב סָלָה: **יְהֹוָה** אֱהָדָה צְבָאות, אֲשֶׁר־
אָדָם בְּטַח בָּךְ: **יְהֹוָה** אֱהָדָה הַשְׁמִיעָה, הַמֶּלֶךְ יַעֲנָנוּ

131. כ"ל כמו בכל הקטעים האחרים.

132. נתעתש הנער, והכוונה על אלישע כנזכר במקרא (מלכים ב', לה).

בַּיּוֹם־קְרָאנוּ: וְאַנְיִ תְּפִלְתֵּי־לְךָ | יְהֹוָה אֱהֹוֹנֶה עַת
רְצֹן, אֱלֹהִים בְּרַב־חַסְדָּה, עֲגַנִּי בְּאֶמֶת יִשְׁעָה:
יְהֹוָה לְרְצֹן | אָמְרִיךְ פִּי וְהַגְּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהֹוָה
יְהֹוָה צָוְרִי וְגָאַלִּי:

אחר־כך יעשה שבע הקפות לתחה בבית הכנסת, ובכל
הקפה יאמר "מזמור הבו לה' בני אלים" כלו
[תהלים מזמור כט], ופסוק מפסיקי "אנא בכח", וימסר המועות
לצדקה בידי הגראי, וידליק שבעה נרות נגד שבע ספרות;
חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות.

$$\begin{array}{r} 4194 \\ \times 18 \\ \hline 233 \\ + 333 \\ \hline 4527 \end{array}$$

תיקון לעון משכבר זכור

תיקון לעון משכבר זכור למי שאין בו כח להתענות, וגם אין
יכול להתגלל כל־גופו בשלה תעש פעים, יקבל תענית
יחיד מבعد יום.

בַּיּוֹם התענית, תכף אחרי תפלה שחרית, יעשה קבלת
התשובה, ויאמר ודו, ובאות בית יוסף לומר כן:

133. גם בספר עטרת תפארת (עמ' 224), נדפס תיקון לעון משכבר זכור, באופן אחר.
ובשו"ת תורה לשמה (סימן שעט) סייר רבנו תיקון לאחד אשר בהיותו בן י"ד
רבעו אדם, ועתה רוצה לעשות תיקון השיקד לחיבר כרת כי עתה שנודע לו שעון זה יש
בוחוב כרת, ע"ש. ועוד בשו"ת תורה לשמה (סימן חיג) בעניין הבועל ונבעל יחד.